

La sequera i la Moreneta

ENRIC MARÍN OTTO

EL PUNT, dijous, 29 de maig de 2008

Contra la imatge d'una Catalunya decadent que es desnacionalitza dia rere dia, hi ha la percepció d'una Catalunya que viu una crisi de creixement enmig d'una relativa desorientació i d'un cert desànim. Una crisi de creixement, plena d'oportunitats i d'amenaques, que no trobarà una sortida satisfactòria si no es defineix un nou horitzó nacional tangible i atractiu. I el problema és que a la política catalana li queden algunes assignatures pendents. L'episodi de la sequera està il·lustrant amb molta precisió algunes d'aquestes mancances. No cal una gran capacitat analítica i retòrica per a evidenciar que la gestió de la crisi ha estat marcada per errors importants. Però, més enllà d'aquesta evidència, hi ha més consideracions a fer. La primera, respecte de la dificultat de les esquerres per fer una interpretació més flexible i actualitzada d'alguns principis ideològics. Exemple il·lustrador: una cosa és rebutjar una concepció purament mecànica dels cursos fluvials sense atendre a les interaccions de l'ecosistema natural, i una altra negar-se per principi a qualsevol interconnexió de conques.

No és un problema només de l'esquerra. Els plantejaments polítics de les dretes també estan massa condicionats per prejudicis ideològics. L'opinió sòlidament científica encara no té prou pes i incidència. La segona consideració va referida a la manca de relat de l'acció de govern. L'imaginari de la ciutadania d'aquest país no pot visualitzar cap model de país perquè, senzillament, ningú ho ha explicat. Quin és el model energètic per als pròxims vint anys? I el model de mobilitat? I el de gestió de l'aigua? Si hi són, estan amagats. Quan no es dibuixa el futur

és molt difícil que la gent corrent pugui entendre el sentit polític fort de la governació. La tercera consideració es refereix a la manera de procedir de l'oposició. El partit majoritari de l'oposició no perd cap oportunitat per demostrar un sentit polític estrictament tàctic i oportunista. Amb l'amenaça ben concreta de possibles dificultats de proveïment d'aigua de consum quotidià per a més de dues terceres parts dels ciutadans de Catalunya, al grup majoritari de l'oposició no se li va acudir res més que treure del calaix el transvasament del Roine per posar-lo damunt la taula de negociació... Però, afortunadament, la Mare de Déu de Montserrat ha preferit escoltar la súplica d'un conseller de conviccions laiques als desitjos dels exalcaldes de Roses i Tarragona.